

exeuntes, sævi nimis, ita ut nemo posset transire per viam illam.

Et ecce clamaverunt dicentes : Quid nobis et tibi, Jesu fili Dei? Venisti huc, ante tempus torquere nos? (*Mat. VIII. 28, 29.*)

Quoniam homines Christum hominem esse dicebant : venerunt dæmones divinitatem ejus divulgantes, ut qui mare procellosum et rursus quietum non audierunt, dæmones audirent clamantes. (*Chrysostomus.*)

Quia vero nullus eos afferre audebat ad Christum propter sævitiam, hos dæmoniacos, Christus ad eos vadit. Qui alios prohibebant pertransire, obstruentem sibi viam invenerunt. Etenim flagellabantur invisibiliter, intolerabilia patientes ex Christi præsentia. (*Chrysostomus.*)

II. — Erat autem non longe ab illis grex multorum porcorum pascens.

Dæmones autem rogabant eum, dicentes : Si ejicis nos hinc mitte nos in gregem porcorum. (*Mat. VIII. 30, 31.*)

Sed ideo non petierunt ut in homines mitterentur, quia illum cujus virtute torquebantur, humanam speciem gestare videbant. Nec etiam petierunt ut in pecora mitterentur, quia pecora Dei præcepto, munda sunt animalia, et tunc in templo Dei offereban-

tur. Præ aliis autem immundis in porcos mitti petierunt, quia nullum animal est immundius porco : unde et porcus dicitur quasi spurcus, eo quod in spurcitiis delectetur : sic et dæmones spurcitiis peccatorum delectantur. Non autem petierunt ut in aera mitterentur, propter nimiam cupiditatem nocendi hominibus. (*Remigius.*)

III. — Et ait illis : Ite : at illi exeuntes abierunt in porcos, et ecce impetu abiit totus grex per præceps in mare : et mortui sunt in aquis.

Pastores autem fugerunt : et venientes in civitatem, nuntiaverunt omnia, et de eis, qui dæmonia habuerant. (*Mat. VIII. 32, 33.*)

Non ut concederet Salvator dæmonibus quod petebant dixit, *Ite* : sed ut per interfectionem porcorum, hominibus salutis occasio præberetur. (*Hieronymus.*)

Ideo autem porcos dæmones occiderunt, quia ubique homines in mæstitiam mittere student, et de perditione lætantur. Damni etiam magnitudo augebat ejus quo factum erat famam : a multis enim divulgabatur : scilicet ab his qui curati erant, a porcorum dominis, et a Pastoribus. (*Chrysostomus.*)

IV. — Et ecce tota civitas exiit obviam Jesu : et viso eo rogabant, ut transiret a finibus eorum. (*Mat. VIII. 34.*)

Sed cum deceret eos adorare et admirari virtutem, emittebant eum a se. Intuere autem et Christi mansuetudinem post virtutem : quia enim beneficia adepti abigebant eum, non restitit, sed recessit : et eos qui indignos se nuntiaverunt ejus doctrina dereliquit, dans eis doctores liberatos a dæmonibus, et porcorum pastores. (*Chrysostomus.*)

(*Annotatiuncula.*) Matthæus duos dæmoniacos, Marcus et Lucas unum tantum occurrisse narrant : eandem historiam verbis Marci et Lucæ recensamus.

MEDITATIO C.

Dira sors hominis a dæmonibus
obsessi.

I. — Navigaverunt ad regionem Gerasenorum, quæ est contra Galilæam. (*Luc. VIII. 26.*)

Venerunt trans fretum maris in regionem Gerasenorum.

Et exeunti ei de navi. (*Marc. V. 1, 2.*)
Cum egressus esset ad terram. (*Luc. VIII. 27.*) Statim occurrit illi de monu-

mentis homo in spiritu immundo. (*Marc. V. 2.*) Occurrit illi vir quidam, qui habebat dæmonium, jam temporibus multis, et vestimento non induebatur, neque in domo manebat, sed in monumentis. (*Luc. VIII. 27.*)

Cum autem Dominus descendisset a mari, occurrit et aliud terribilius miraculum : nam dæmoniacus, tamquam servus videns dominum, servitum confitetur. (*Chrysostomus.*)

Visitant autem dæmones mortuorum sepulcra, volentes imbuere homines periculosa doctrina, quod scilicet animæ mortuorum dæmones fiunt. (*Chrysostomus.*)

Quod autem nudus petebat defunctorum sepulcra dæmoniacæ ferocitatis erat indicium. Permittit autem quosdam dispensative Deus subesse dæmonibus, ut nos perpendamus per eos, quales sunt dæmones erga nos, ut renuamus eis subjici velle; et sic uno patiente ædificantur quamplures. (*Cyrillus.*)

II. — Qui domicilium habebat in monumento, et neque catenis jam quisquam poterat eum ligare : quoniam sæpe compedibus et catenis vinctus, dirupisset catenas, et compedes comminisset, et nemo poterat eum domare. (*Marc. V. 3, 4.*)

In domo non habitabat : hoc est in conscientia sua non requiescebat, in monumentis manebat : id est in mortuis operibus, hoc est peccatis delectabatur. (*Augustinus.*)

Vel quid sunt corpora perfidorum nisi quædam sepulcra in quibus Dei verba non habitant. (*Ambrosius.*)

Quod autem compedibus ferreis et catenis ligabatur, significat graves et duras leges Gentium quibus, etiam in eorum Republica, peccata cohibentur. (*Augustinus.*)

III. — Et semper die ac nocte in monumentis, et in montibus erat, clamans, et concidens se lapidibus. (*Marc. V. 5.*)

Quod autem vinculis disruptis agebatur a dæmonio in desertum, significat quod etiam ipsis transgressis legibus (*humanis*), ad ea celera cupiditate ducebatur quæ jam vulgarem consuetudinem excederent. (*Augustinus.*)

MEDITATIO CI.

Dæmones ab hominibus exire jubet.

I.— Videns autem Jesum a longe, cucurrit. (*Marc. V. 6.*) Procidit ante illum, (*Luc. VIII. 28*) et adoravit eum. (*Marc. V. 6.*)

Et exclamans voce magna dixit : Quid mihi et tibi est Jesu Fili Dei altissimi. (*Luc. VIII. 28.* — *Marc. V. 7.*) Obsecro te, ne me torqueas. (*Luc. VIII. 28.*) Adjuro te per Deum ne me torqueas. (*Marc. V. 7.*)

Vide dæmonem duplici passione divisum, audacia et timore : reluctatur et orat. Quamvis enim mali sint dæmones, sciunt tamen quod ipsos propter peccata exspectat ultimo aliqua pœna : quia vero nondum eis tempus ultimæ pœnæ advenerat firmissime cognoscebant; maxime cum permissum esset eis, hominibus commiseri. Sed quia Christus comprehenderat eos tanta mala perpetrare, putabant, quod propter factorum excessum, ultimum punitionis tempus minime exspectarent; propter hoc supplicant ne torqueantur. (*Chrysostomus.*)

II. — Dicebat enim illi : Exi spiritus immunde ab homine. (*Marc. V. 7.*)

Præcipiebat enim spiritui immundo, ut exiret ab homine. Multis enim temporibus arripiebat illum, et vinciebatur catenis, et compedibus custoditus : et ruptis vinculis agebatur a dæmonio in deserta. (*Luc. VIII. 29.*)

Magnum enim tormentum est dæmonii a læsione hominis cessare : et tanto dimittit gravius quanto possidet durius. (*Beda.*)

Attendas inexpugnabilem virtutem Christi : conquassat satanam, cui verba Christi sunt ignis et flamma : secundum quod Psalmista dicit : (*Ps. XLVI.*) " Liquefacti sunt montes a facie Dei " idest sublimes, et superbæ virtutes.

III. — Interrogavit autem illum Jesus, dicens : Quod tibi nomen est? At ille dixit : Legio. (*Luc. VIII. 30.*) Mihi nomen est, quia multi sumus. (*Marc. V. 9.*) Quia intraverant dæmonia multa in eum. (*Luc. VIII. 30.*) Et deprecabatur eum multum ne se expelleret extra regionem. (*Marc. V. 10.*) Et rogabant illum ne imperaret illis ut in abyssum irent. (*Luc. VIII. 31.*)

Non velut inscius nomen inquit, sed ut confessa peste quam tolerabat, virtus curantis gratior emicaret. (*Chrysostomus.*)

Sed et nostri temporis sacerdotes qui per exorcismi gratiam dæmones ejicere norunt, solent dicere, patientes non aliter valere curari, nisi omne quod ab immundis spiritibus vigilantes dormientesve pertulerint, confitendo patenter exponant. (*Beda.*)

MEDITATIO CII.

Dæmonibus ire concessum in porcos.

I. — Erat autem ibi circa montem grex porcorum magnus, pascens.

Et deprecabatur eum spiritus. (*Marc. V. 11, 12.*) Ut permitteret eis in illos ingredi. (*Luc. VIII. 32.*)

Dicentes : Mitte nos in porcos, ut in eos introeamus.

Et concessit (permisit *Luc. VIII. 32.*) eis statim Jesus. (*Marc. V. 12, 13.*)

Dæmones autem cœlestis luminis claritatem sustinere non poterant, ut qui oculis dolent, radios solis ferre non possunt. (*Ambrosius.*)

Et ideo turba immundorum spirituum petit mitti in conformem sibi gregem immundorum porcorum. (*Cyrellus.*)

Quod si super porcos potestatem non habent; multo magis nullum habent dominium contra homines factos ad imaginem Dei. Oportet ergo Deum solum timere; contemnere autem illos. (*Augustinus.*)

Dominus autem concessit eis potestatem, ut hoc, inter cetera, fiat nobis causa salutis, et roboris spes. (*Cyrellus.*)

II. — Exierunt ergo dæmonia (spiritus immundi *Marc. V. 13.*) ab homine, et

intraverunt in porcos : et impetu abiit grex per præceps in stagnum, et suffocatus est. (*Luc. VIII. 33.*) Magno impetu grex præcipitatus est in mare ad duo millia, et suffocati sunt in mare. (*Marc. V. 13.*)

Considerare ergo oportet, quod dæmones pravi sunt, et hostiles his qui eis sunt subditi : ut potest patere ex eo quod præcipitaverunt et suffocaverunt porcos in aquis. (*Cyrillus.*)

III. — Quod ut viderunt factum, qui pasebant (eos *Marc. V. 14.*) fugerunt, et nuntiaverunt in civitate et in villas (*Luc. VIII. 34.*) et in agros. Et egressi sunt videre quid esset factum. (*Marc. V. 14.*)

Fugam autem pastores arripiunt ne cum porcis perirent : et hujusmodi terrorem civibus intulerunt. Duxit autem eos ad Salvatorem damni necessitas. Ubi considera, quod dum Deus homines punit in rebus, confert beneficium animabus. (*Titus.*)

MEDITATIO CIII.

Geraseni exeunt ad Christum et hominem curatum vident.

I. — Exierunt autem videre quod factum fuerat et venerunt ad Jesum : et

invenerunt hominem (illum qui a dæmonio vexabatur. *Marc. V. 15.*) sedentem vestitum, ac sana mente ad pedes ejus, et timuerunt. (*Luc. VIII. 35.*)

Veniunt et vident, scilicet juxta pedes a quibus nactus erat salutem, quem antea nec catenæ compescere poterant : vestitum et sanæ mentis qui continuo nudus erat. Et sic agnoscentes signum mirati sunt passionis remedium, et obstupuerunt in facto. (*Titus.*)

II. — Et narraverunt illis, qui viderant, qualiter factum esset ei, qui dæmonium habuerat (*Marc. V. 16.*) Quomodo sanus factus esset a legione (*Luc. VIII. 36.*) et de porcis. (*Marc. V. 16.*)

Hoc igitur miraculum partim visu, partim verbis comperiunt.

III. — Et rogaverunt illum omnis multitudo regionis Gerasenorum ut discederet ab ipsis. (*Luc. VIII. 37.*)

De finibus eorum. (*Marc. V. 17.*) Quia magno timore tenebantur.

Ipsæ autem ascendens navim reversus est. (*Luc. VIII. 37.*)

Rogaverunt ut ab eis discederet, vel quia ejus præsentia se considerabant indignos,

vel quia similia aut majora damna timebant, si diutius apud eos moraretur, vel plures curaret. Sed miseri isti et imbecilles fontem salutis a se deprecabantur abire, cujus instructione eatenus indigebant qui vera in spiritualibus discretione carebant. (*Dionysius.*)

Attendas autem Christi humilitatem : postquam enim collatis a se talibus beneficiis emittebant eum, non obstat, sed discedit, eos qui se ipsos indignos sua doctrina promulgaverant relinquens. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO CIV.

Christus eum qui curatus fuerat, sequi se volentem remittit ad suam domum.

I. — Cumque ascenderet navim, coepit illum deprecari, qui a dæmonio vexatus fuerat. (*Marc. V. 13.*) Vir a quo dæmonia exierant, ut cum eo esset. Dimisit autem eum Jesus.

Timebat enim ne aliquando invenientes eum dæmones reintrent in eum. Dominus vero remittit eum in domum suam, innuens ei quod quamvis ipse præsens non esset, tamen sua virtus ipsum custodiret : simul etiam curatus aliis prosit. (*Theophylactus.*)

II. — Non admisit eum, sed ait illi : Vade (redi. *Luc. VIII. 39.*) in domum tuam ad tuos, et annuntia illis quanta tibi Dominus fecerit, et misertus sit tui. (*Marc. V. 19.*)

Vide Salvatoris humilitatem : non dixit, Denuntia omnia quæ feci tibi, sed Omnia quæ fecit tibi Dominus : sic et tu, cum aliquid boni feceris, non tibi sed Deo attribuas. (*Theophylactus.*)

III. — Et abiit per universam civitatem, prædicans quanta illi fecisset Jesus. (*Luc. VIII. 38.*)

Et abiit, et coepit prædicare, in Decapoli, quanta sibi fecisset Jesus et omnes mirabantur. (*Marc. V. 20.*)

Licet autem aliis sanatis præceperit nemini dicere, convenienter tamen huic incipit quod annuntiet : quoniam omnis illa regio dæmonibus detenta sine Deo manebat.

Et sic illos qui se indignos sua doctrina promulgaverant derelinquens, statuit eis eum in magistrum qui fuerat a dæmonibus liberatus. (*Chrysostomus.*)

MEDITATIO CV.

Dæmonium mutum ejicitur.

I. — Ecce obtulerunt ei hominem mutum, dæmonium habentem. (*Matth. IX. 32.*)

Non autem naturæ erat hæc passio : sed ex dæmonis insidiis : ideoque et aliis indiguit qui eum adducerent : neque enim per seipsum rogare poterat sine voce existens, neque aliis supplicare, dæmone animam cum lingua colligante, propter hoc nec petit fidem ab eo : sed confestim ægritudinem sanat. (*Chrysostomus.*)

II. — Et ejecto dæmonio, locutus est mutus, et miratæ sunt turbæ, dicentes : Numquam apparuit sic in Israel. (*Matth. IX. 33.*)

In quo rerum ordo servatus est : nam dæmon prius ejicitur, et tunc reliqua corporis officia succedunt. (*Hilarius.*)

Præponebant quidem ceteris eum, non quia curabat solum, sed quoniam facile et velociter infinitas ægritudines et insanabiles sanabat. Hoc autem maxime Pharisæos contristabat : quoniam omnibus eum præponebant, non solum his qui tunc erant; sed et his qui unquam geniti fuerunt in

Israel : unde Pharisæi concitati e contrario detrahebant. (*Chrysostomus.*)

III. — Pharisæi autem dicebant : In principe dæmoniorum ejicit dæmones. (*Matth. IX. 34.*)

Scribæ namque et Pharisæi facta Domini negabant quæ poterant, et quæ non poterant negare, in sinistram partem interpretabantur secundum illud Psalmi LXV " In multitudine virtutis tuæ mentientur tibi inimici tui. "

MEDITATIO CVI.

Dæmones confitentur Christum esse Deum.

I. — Spiritus immundi, cum illum videbant, procidebant ei. (*Marc. III. 11.*)

Procidebant utique Domino, et qui habebant plagas infirmitatum corporalium, et qui spiritibus vexabantur immundis : sed infirmi simplici intentione obtinendæ salutis, dæmoniaci autem, vel potius in eis habitantes dæmones, vi divini timoris coacti, non solum ad procidendum ei, verum etiam ad confitendum ejus majestatem compulsi. (*Beda.*)

II. — Et clamabant dicentes : Tu es Filius Dei. (*Marc. III. 11, 12.*)

Ubi miranda est Arianorum cæcitas, qui post resurrectionis gloriam Filium Dei negant, quem dæmones adhuc mortali carne indutum Filium Dei profitentur. (*Beda.*)

III. — Et vehementer comminabatur eis ne manifestarent illum. (*Marc. III. 12.*)

Peccatori enim dixit Deus : " Quare tu enarras justitias meas? " *Psal. XLIX.* Prohibetur ergo Dominum prædicare peccator, ne quis dum prædicantem audit, sequatur errantem : improbus enim magister est diabolus, qui falsa veris sæpe permiscet, ut specie veritatis testimonium fraudis obtingat. (*Beda.*)

MEDITATIO CVII.

Cæcus et mutus expulso dæmone videt et loquitur.

I. — Oblatus est ei dæmonium habens, cæcus et mutus, et curavit eum ita ut loqueretur et videret. (*Matth. XII. 22.*)

Erat ejiciens dæmonium, et illud erat mutum. Et cum eiecisset dæmonium, locutus est mutus. (*Luc. XI. 14.*)

Miranda est nequitia dæmonis. Utrumque ingressum oppilavit per quem ille erat crediturus, scilicet et auditum et visum.

Sed Christus utrumque aperuit. (*Chrysostomus.*)

Dæmonium enim habens cæcus et mutus est qui non credit, et subditus est diabolo qui non intelligit et non confitetur ipsam fidem, vel qui non dat laudem Deo. (*Augustinus.*)

II. — Et stupebant omnes turbæ et dicebant : Numquid hic est filius David? (*Matth. XII. 23.*)

Tria igitur signa simul in uno homine perpetrata sunt. Cæcus videt, mutus loquitur, possessus a dæmone liberatur : quod quotidie completur in conversione credentium, ut expulso primum dæmone, fidei lumen adspiciant; deinde ad laudes Dei tacentia prius ora laxentur. (*Remigius.*)

Hoc autem miraculo peracto, extollebat eum multitudo præconiis, et gloria quæ Deum decet. (*Cyrillus.*)

III. — Quidam autem ex eis. (*Luc. XI.*) Pharisei audientes. (*Mat. XII. 24.*) Et Scribæ qui ab Jerosolymis descenderant, dicebant : Quoniam Beelzebub habet, et quia in principe dæmoniorum eicit dæmonia. (*Marc. III. 22.*)

Dixerunt : Hic non eicit dæmonia, nisi in Beelzebub principe dæmoniorum. (*Matth. XII. 24. — Luc. XI. 15.*)

Beelzebub Deus erat Accaron, vir muscarum interpretatur, ex cuius spurcissimo ritu principem dæmoniorum cognominabant. Nihil ergo sordidius inuenientes quod Domino objicerent, dicebant eum in Beelzebub ejicere dæmonia. (*Remigius.*)

MEDITATIO CVIII.

Christus calumnias Phariseorum, et Scribarum confutat.

I. — Ipse autem sciens cogitationes eorum, dixit eis : Omne regnum diuisum contra se (in se ipsum diuinum. *Luc. XI. 17.*) desolabitur. (*Matth. XII. 25.*) Non potest regnum illud stare. (*Marc. III. 25.*) Et omnis civitas, vel domus diuisa contra se non stabit. (*Matth. XII. 25.*) Et domus supra domum cadet. (*Luc. XI. 17.*) Non potest domus illa stare. (*Marc. III. 25.*)

Superius quidem et de hoc Christum accusauerant, quia in Beelzebub ejiceret dæmonia : sed tunc quidem eos non increpavit, concedens eis et a pluribus signis cognoscere ejus virtutem, et a doctrina discere ejus magnitudinem. Sed quia permanebant eadem dicentes jam increpat

eos, quamvis eorum accusatio valde irrationabilis esset.

Invidia autem non quærit quid dicat, sed solum ut dicat. Neque tamen Christus eos contempsit, sed respondet cum decenti mansuetudine; docens nos mites esse inimicis, et non turbari, etiam si talia dicant quæ nos in nobis non recognoscimus, neque habent aliquam rationem. (*Chrysostomus.*)

Nihil est in terra regno potentius; sed tamen per altercationem perit. Quid autem dicendum est de civitate, vel de domo? Sive magnum sive paruum fuerit, contra seipsum pugnans perit. (*Chrysostomus.*)

Quomodo enim concordia parvæ res crescunt, sic discordia maximæ dilabuntur. (*Hieronymus.*)

II. — Si autem et satanas in se ipsum diuisus est. (*Luc. XI. 18.*) Et si satanas satanam ejicit. (*Matth. XII. 26.*) Quomodo stabit regnum ejus? quia dicitis in Beelzebub me ejicere dæmonia. (*Luc. XI. 18.*) Quomodo potest satanas satanam ejicere? (*Marc. III. 23.*)

Si satanas pugnat contra se, et dæmon inimicus est dæmoni : deberet jam mundi venire consummatio; nec habent in eo locum adversariæ potestates, quarum inter se bellum pax hominum est. (*Hieronymus.*)

III. — Et si ego in Beelzebub ejicio dæmones, filii vestri in quo ejiciunt? Ideo ipsi judices vestri erunt. (*Matth. XII. 27.*)

Si autem ego in spiritu Dei (in digito Dei. *Luc. XI. 20.*) ejicio dæmones, igitur pervenit in vos regnum Dei. (*Matth. XII. 28.* — *Luc. XI. 20.*)

Idcirco autem digne judices sunt in eos constituti, quibus id dedisse Christus adversus dæmones potestatis reperitur, quod ipse est negatus habuisse. (*Hilarius.*)

Vel quia Apostoli bene sibi conscii erant, nihil malæ artis se ab eo didicisse. (*Rabanus.*)

Vobis veniunt bona : propter quid vestram impugnatis salutem? Hoc enim est signum a Prophetis traditum præsentiae Filii Dei, tanta fieri potestate divina. (*Chrysostomus.*)

IV. — Aut quomodo potest quisquam intrare in domum fortis, et vasa ejus diripere, nisi prius alligaverit fortem. Et tunc domum illius diripiet. (*Matth. XII. 29.*)

Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea quæ possidet. Si autem fortior eo superveniens vicerit eum, universa arma ejus auferet, in quibus confidebat, et spolia ejus distribuet. (*Luc. XI. 21, 22.*)

Qui non est mecum, contra me est : et qui non colligit mecum dispergit. (*Luc. XI. 23.* — *Matth. XII. 30.*)

Fortem eum vocat, antiquam ejus ostendens tyrannidem quæ ex nostra desidia orta est. (*Chrysostomus.*)

Alligavit autem fortem, quia potestatem illi ademit impediendi voluntatem fidelium a sequendo Christo, et obtinendo regno Dei. (*Augustinus.*)

Domum ergo ejus diripuit : quia ereptos a diaboli laqueis eos quos suos esse prævidit, Ecclesiæ adunavit; vel quia omnes mundi partes Apostolis et eorum successoribus ad vertendum distribuit.

Ostendit igitur per manifestam parabolam, dicens, quia non concordat in fallaci operatione cum dæmonibus, ut calumniabatur; sed virtute divinitatis homines a dæmonibus liberavit. (*Rabanus.*)

MEDITATIO CIX.

Filia Chananææ liberatur a dæmonio.

I. — Abiit Jesus in fines Tyri et Sidonis et ingressus domum, neminem voluit scire, et non potuit latere. (*Marc. VII. 24.*) Ecce mulier chananæa a finibus illis egressa. (*Matth. XV. 22.*) Statim ut

audivit de eo, cujus filia habebat spiritum immundum, intravit et procidit ad pedes ejus.

Erat enim mulier Gentilis, Syrophœnissa genere. Et rogabat eum ut dæmonium ejiceret de filia ejus. (*Marc. VII. 25, 26.*)

Clamavit dicens ei : Miserere mei Domine fili David : filia mea male a dæmonio vexatur. (*Matth. XV. 22.*)

Sic ergo factum est ut Salvator a discipulis proditus non esset, ab aliis tamen qui ingredientem domum viderant proditus est, et incepit sciri quod esset in domo. A suis ergo noluit prædicari : requiri autem se voluit, et ita factum est. (*Augustinus.*)

Denique mulier Chananæa audiens de illo intravit ad eum ; quæ nisi prius subjecisset se Deo, Judæorum beneficium consecuta non esset. (*Augustinus.*)

Magna fides Chananææ hic notatur. Deum credit, ubi Dominum vocat hominem, ubi dicit Filium David. Nihil ex merito postulat, sed solam misericordiam Dei efflagitat. Nec dicit : Miserere filiæ, sed, *Miserere mei*; et ut magis eum ad compassionem moveat, totum ei dolorem enarrat. (*Glossa Anselmi.*)

II. — Qui non respondit ei verbum. Et accedentes discipuli ejus rogabant

eum dicentes : Dimitte eam quia clamat post nos.

Ipse autem respondens ait : Non sum missus nisi ad oves, quæ perierunt domus Israel.

At illa venit, et adoravit eum dicens : Domine adjuva me. (*Matth. XV. 23, 24, 25.*)

Qui dixit illi : Sine prius saturari filios : non est enim bonum sumere panem filiorum, et mittere canibus. (*Marc. VII. 27.*)

Differendo etiam et non respondendo, patientiam mulieris et perseverantiam nobis ostendit. Ideo etiam non respondit, ut discipuli pro ea rogarent : ostendens per hoc, necessarias esse preces Sanctorum ad aliquid impetrandum. (*Glossa Anselmi.*)

Sed quia mulier vidit nihil posse Apostolos, inverecunda facta est bona inverecundia. Quando videbatur ut angustiata recederet, tunc propius venit. (*Chrysostomus.*)

Nota quod ista Chananæa perseveranter primum Filium David, deinde Dominum vocat, et ad extremum Deum adoravit. (*Hieronymus.*)

Quanto ergo magis mulier multiplicabat supplicationes, tanto et ipse multiplicabat negationem : et non adhuc Judæos oves vocat, sed filios, illam autem canem. (*Chrysostomus.*)

III. — At illa respondit, et dixit illi. (*Marc. VII. 28.*) Etiam Domine, nam et catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa dominorum suorum. (*Matth. XV. 27.*) Et catelli comedunt sub mensa de micis puerorum. (*Marc. VII. 28.*)

Tunc respondens Jesus ait illi : O mulier, magna est fides tua : fiat tibi, sicut vis. (*Matth. XV. 28.*)

Et ait illi : Propter hunc sermonem vade, exiit dæmonium a filia tua. (*Marc. VII. 29.*)

Mira autem hujus mulieris fides, patientia et humilitas prædicantur : fides qua credebatur sanari posse filiam suam : patientia, qua toties contempta in precibus perseverat : humilitas, quod se non canibus sed catulis comparat. (*Hieronymus.*)

Propter hoc autem Christus tardabat : præsciebat enim eam hoc dicturam, nec occultari volebat tantam mulieris virtutem. (*Chrysostomus.*)

IV. — Et sanata est filia ejus ex illa hora. (*Matth. XV. 28.*)

Et cum abiisset domum suam, invenit puellam jacentem supra lectum, et dæmonium exiisse. (*Marc. VII. 30.*)

Hinc descendit consuetudo in Ecclesia,

ut fideles pro suis parvulis fidem Deo promittant, quando ipsi non sunt tantæ ætatis et rationis ut per se fidem Deo promittere valeant : quatenus sicut fide istius mulieris sanata est filia ejus, ita et fide virorum catholicorum peccata parvulis relaxentur. (*Remigius.*)

MEDITATIO CX.

Dæmon quem ejicere discipuli non potuerunt, pellitur a Christo.

I. — Accessit ad Jesum homo genibus provolutus ante eum dicens. (*Mat. XVII. 14.*) Magister attuli filium meum ad te habentem spiritum mutum :

Qui ubicumque eum apprehenderit, allidit illum, et spumat, et stridet dentibus, et arescit. (*Marc. IX. 16, 17.*) Ecce spiritus apprehendit eum, et subito clamat, et elidit, et dissipat eum cum spuma, et vix discedit dilanians eum. (*Luc. IX. 39.*)

Domine miserere filio meo, quia lunaticus est : et male patitur : nam sæpe cedit in ignem, et crebro in aquam. (*Matth. XVII. 14.*) Magister, obsecro te, respice in filium meum, quia unicus est mihi. (*Luc. IX. 38.*)

Considerandum est, quod quandoque qui patiuntur, credunt, et deprecantur pro sua salute : quandoque autem, pro eis, alii faciunt, sicut nunc qui genibus volvitur, pro filio rogat : quandoque vero a semetipso Salvator etiam a nullo rogatus sanat. (*Origenes.*)

Medici ergo loquuntur quæ volunt : quia nec immundum spiritum arbitrantur, sed corporalem aliquam passionem. Nos autem qui Evangelio credimus, dicemus hanc passionem immundum spiritum in hominibus operari. (*Origenes.*)

Considerandum est, quod nisi providentia hic homo esset munitus, dudum periisset : dæmon enim qui ipsum in ignem et in aquam mittebat, interfecisset eum omnino, nisi Deus eum refrenasset. (*Chrysostomus.*)

II. — Obtuli eum discipulis tuis. (*Matth. XVII. 15.*) Et rogavi discipulos tuos ut ejicerent illum. (*Luc. IX. 40.*) Et non poterunt curare eum. (*Matth. XVII. 15.*)

Respondens autem Jesus, ait : O generatio incredula et perversa quousque (quomodo) (usquequo) (quamdiu) patiar vos? (*Mat. XVII. 16.* — *Marc. IX. 13.* — *Luc. IX. 41.*) Afferte huc illum ad me. (*Matth. XVII. 16.*) Adduc huc filium tuum. (*Luc. IX. 41.*)

Non putes quod leviter ad te pervene-

rim ; stupenda est dignitas tua, nec statim te molestavi : ad discipulos tuos accessi primo : nunc quia non curaverunt, cogor proficisci ad te. (*Titus.*)

Unde offenditur Christus accusatis Sanctis, quibus est commissum verbum prædicationum sacrarum ; propter quod Dominus increpat eum et concordet ei ; quasi dicat : Causa tuæ infidelitatis, gratia effectum sortita non est. (*Cyrillus.*)

III. — Et cum accederet, elisit illum dæmonium, et dissipavit.

Et increpavit Jesus spiritum immundum, et sanavit puerum, et reddidit illum patri ejus. (*Luc. IX. 42, 43.*) Exiit ab eo dæmonium, et curatus est puer ex illa hora. (*Matth. XVII. 17.*)

Postquam discipulos excusaverat, ducit patrem pueri ad spem benignam credendi, quod ab hoc malo eripietur : et ut inducatur pater ad fidem futuri miraculi, videns dæmonem tumultum pati ex hoc solum quod vocabatur, increpavit eum : non ille qui patiebatur, sed dæmon increpatur. (*Chrysostomus.*)

In quo facto reliquit exemplum prædicatoribus, ut vitia persequantur, homines vero sublevent. (*Remigius.*)

IV. — Stupebant autem omnes in magnitudine Dei ; omnibusque mirantibus in

omnibus quæ faciebat, dixit ad discipulos suos : Ponite vos in cordibus vestris sermones istos : Filius enim hominis futurum est ut tradatur in manus hominum.

At illi ignorabant verbum istud, et erat velatum ante eos, ut non sentirent illud : et timebant eum interrogare de hoc verbo. (*Luc. IX. 44, 45.*)

Cunctis igitur admirantibus signa, ipse prænuntiat Passionem : non enim signa salvant, sed crux beneficia præstat. (*Titus.*)

Dicit autem aliquis forsitan : qualiter ignoraverunt discipuli crucis Christi mysterium, cum per umbram legis in pluribus locis tangeretur? Sed, ut Paulus commemorat " usque ad hodiernum diem, quando legitur Moyses, velamen adjacet cordi eorum." Expedit ergo accedentes ad Christum dicere. (*Ps. CVIII.*) " Detege oculos meos, et contemplabor mirabilia de lege tua." (*Cyrillus.*)

MEDITATIO CXI.

Accuratio ejusdem rei descriptio
ex sancto Marco.

I. — Dixit Jesus : O generatio incredula, quamdiu apud vos ero? quamdiu vos patiar? afferte illum ad me.

Et attulerunt eum. Et cum vidisset eum, statim spiritus conturbavit illum : et elisus in terram volutabatur spumans.

Et interrogavit patrem ejus : Quantum temporis est ex quo ei hoc accidit? At ille ait : Ab infantia.

Et frequenter eum in ignem, et in aquas misit ut eum perderet : sed si quid potes, adjuva nos, misertus nostri. (*Marc. IX. 18, 19, 20, 21.*)

Probabile est multos præsentium scandalizatos, ea quæ non conveniebant, de discipulis cogitasse : unde sequitur : Qui eis respondens dixit : *O generatio, etc.* In quo ostendit, et mortem se desiderare, et grave ei esse cum illis conversari. (*Chrysostomus.*)

In tantum autem non est homini iratus, sed vitio, ut statim intulerit *afferte illum, etc.* (*Beda.*)

Permisit vexari puerum, ut ex hoc sciremus dæmonis impietatem, qui occidisset eum, nisi fuisset a Domino adjutus. (*Theophylactus.*)

Erubescat Julianus, qui dicere audet omnes homines absque peccati contagione nasci in carne, tamquam innocentes per omnia, ut Adam quando creatus est. Quid enim habuit iste puer ut ab infantia dæmonio vexaretur acerbissimo, si nullo originalis peccati vinculo tenebatur : quia constat

illum adhuc proprium non habere potuisse peccatum? (*Beda.*)

II. — Jesus autem ait illi : Si potes credere, omnia possibile sunt credenti. Et continuo exclamans pater pueri, cum lacrymis aiebat : Credo Domine; adjuva incredulitatem meam.

Et cum videret Jesus concurrentem turbam, comminatus est spiritui immundo, dicens illi : Surde et mute spiritus ego præcipio tibi, exi ab eo : et amplius ne introeas in eum. (*Marc. IX. 22, 23, 24.*)

Exprimit (Pater pueri) in verbis suæ petitionis, fidei defectum.

Cum enim dicit, *si quid potes*, manifestat se de ejus potentia dubitare : quia viderat filium suum a discipulis Christi curatum non esse. (*Glossa.*)

Aptum autem responsum Dominus dedit petenti; ipse enim ait : *si quid potes adjuva nos* : et Dominus : *si potes* inquit *credere*. At contra leprosus qui fideliter clamabat. (*Matth. VIII.*) “ Domine si vis potes me mundare ” congruum suæ fidei accepit responsum “ Volò : mundare ” (*Beda.*)

Quæ autem sunt omnia quæ possibile sunt credenti, nisi quæ in romine Jesu,

idest salutis, postulatur cum lacrymis. (*Hieronymus.*)

Dicamus, quoniam multiplex est fides, introductoria scilicet et perfecta. Hic autem incipiens credere, Salvatorem deprecabatur ut apponeret reliquum ad suam virtutem. (*Chrysostomus.*)

Ideo cum videret turbam concurrere, comminatus est spiritui immundo : nolebat enim coram turba curare, ut ostentationem fugere doceret. (*Theophylactus.*)

III. — Et exclamans, et multum discernens eum exiit ab eo, et factus est sicut mortuus, ita ut multi dicerent : Quia mortuus est.

Jesus autem tenens manum ejus, elevavit eum, et surrexit. (*Marc. IX. 25, 26.*)

Quod comminatur, divinæ attribuitur potestati : quod vero dicit non solum, *exi ab eo*, sed, *et amplius noli introire in eum*, ostendit quia ad reintrandum promptus erat, quia ille nondum erat in fide perfectus, sed hoc jussio Domini inhibebat. (*Chrysostomus.*)

Quem autem hostis impius mortuo similem reddidit, hunc pius Salvator piæ dextræ tactu salvavit. (*Beda.*)

MEDITATIO CXII.

Quam ob causam discipuli non potuerunt ejicere hoc dæmonium.

I. — Cum Jesus introisset in domum, discipuli ejus secreto interrogabant eum : Quare nos non potuimus ejicere eum? (*Marc. IX. 27.*)

Dixit illis Jesus : Propter incredulitatem vestram. Amen quippe dico vobis, si habueritis fidem, sicut granum sinapis, dicetis monti huic, transi hinc illuc, et transibit, et nihil impossibile erit vobis. (*Matth. XVII. 19.*)

Timebant (discipuli) ne forte collatam sibi gratiam amisissent : receperant enim potestatem jam spirituum immundorum. (*Chrysostomus.*)

Crediderant quidem Apostoli, nondum tamen erant perfectæ fidei : nam Domino in monte demorante, et ipsis cum turbis residentibus, quidam tepor eorum fidem retardaverat. (*Hilarius.*)

Unde manifestum est hinc, quoniam et discipuli in fide infirmati sunt, sed non omnes : columnæ enim illæ non aderant, scilicet Petrus et Jacobus et Joannes. (*Chrysostomus.*)

Si autem dixeris : Ubi Apostoli montes sustulerunt? Illud dicam, quia multa majora fecerunt, mortuos plurimos suscitantes. (*Chrysostomus.*)

II. — Hoc autem genus non ejicitur nisi per orationem, et jejunium. (*Matth. XVII. 20.*)

Hoc genus in nullo potest exire, nisi in oratione, et jejunio. (*Marc. IX. 28.*)

Qui orat cum jejunio, duplices habet alas, etiam ipsis ventis leviores. Neque enim oscitat et torpet orans quod et multi patiuntur; sed est igne vehementior, et terra fixior : ideoque talis maxime dæmoniis adversatur : nihil enim est homine decenter orante potentius. Si autem infirmum est tibi corpus ad continue jejunandum, non tamen ad orandum; et si jejunare non potes, potes tamen non lascivire. (*Chrysostomus.*)

III. — Et inde profecti prætergradiebantur Galilæam : nec volebat quemquam scire. (*Marc. IX. 29.*)

Conversantibus autem eis in Galilæam, dixit illis Jesus : Filius hominis tradendus est in manus hominum.

Et occident eum, et tertia die resurget. Et contristati sunt vehementer. (*Matth. XVII. 21, 22.*)

At illi ignorabant verbum : et timebant interrogare eum. (*Marc. IX. 31.*)

Sæpe Dominus mysteria suæ passionis discipulis prædixit, ut quando acciderent, tanto levius ea ferrent quanto præcognita haberent. (*Remigius.*)

Prædicente autem hæc Domino, tristati sunt discipuli, non attendentes ad illud quod dixerat, *et tertia die resurget*, nec considerantes quis esset, cui ad destruendam mortem, trium dierum tempus sufficeret. (*Chrysostomus.*)

Porro quod contristabantur vehementer, non de infidelitate venit : verum, pro dilectione Magistri, nihil de eo sinistrum et humile patiuntur audire. (*Hieronymus.*)

FEBRICITANTES.

MEDITATIO CXIII.

Reguli filius febricitatus Christi
verbo sanatur.

I. — Venit Jesus iterum in Cana Galilææ, ubi fecit aquam vinum. Et erat quidam regulus, cujus filius infirmabatur Capharnaum.

Hic cum audisset quia Jesus adveniret a Judæa in Galilæam, abiit ad eum, et

rogabat eum ut descenderet, et sanaret filium ejus : incipiebat enim mori. (*Joan. IV. 46, 47.*)

Rememorat nobis Evangelista miraculum perpetratum in Cana Galilææ de aqua conversa in vinum, ut auget Christi præconium : quia Galilæi non solum propter miracula Hierosolymis facta, sed et propter ea quæ apud ipsos facta erant receperunt Jesum. (*Theophylactus.*)

Qui rogabat, nonne credebat? Quid a me expectas audire? Dominum interroga quid de illo senserit.

Arguit hominem in fide tepidum, aut frigidum, aut omnino nullius fidei : sed tentare cupientem de sanitate filii sui. (*Augustinus.*)

Sed mementote etiam quæ petiit; et aperte agnoscetis quia in fide dubitavit. Poposcit namque ut descenderet et sanaret filium ejus.

Minus itaque in illum credidit, quem non putavit posse salutem dare, nisi præsens esset et corpore. (*Gregorius.*)

II. — Dixit ergo Jesus ad eum : Nisi signa, et prodigia videritis, non creditis.

Dixit ad eum regulus : Domine descende prius quam moriatur filius meus.

Dixit ei Jesus : Vade, filius tuus vivit. Credit homo sermoni, quem dixit ei Jesus, et ibat. (*Joan. IV. 48, 49, 50.*)